

do, quod aut raro, aut nunquam peccabis.

GREGORIUS.

Quanto morti vicinior efficeris, tanto fieri sollicitior, atque timidius debes vivere.

SIXTUS.

Finem vitæ æstima secundum Deum.

HIERONYMUS.

Felix, et omni beatitudine dignus est, quem senectus Christo occupat servientem, et quem extrema dies Salvatori invenit militantem.

GREGORIUS.

Qui istam vitam diligit, somnium vigilans videt. Pro magno diligi non debet, quidquid sine concluditur. Illa ergo appetenda, illa summopere diligenda sunt, quæ nec inventa transeunt, nec adepta deficiunt.

AUGUSTINUS.

Lalet ultimus dies, ut observentur omnes dies.

SENECA.

Omnis dies velut ultimus ordinandus est.

DE STADIO.

Stadium dicitur spatium centum viginti quinque passuum. Et est octava pars miliarum. Et dicitur stadium à stando. Hercules enim gygas cucurrit 125 passus uno anhelitu. Et quia ibi stetit, stadium à stando appellavit. Et illi qui in hoc agonis cursu et lucta decertabant se à fæminis, et à pane fermentato, et elixis carnibus et tantummodo azymos panes, et assas carnes edebant. Et cum talibus se homines medicaminibus afflixissent, et cuncti simul luctando, sive currendo certassent, unus tantum è pluribus donum à principe statutum accipiebat.

HIERONYMUS.

Stadium est hæc vita mortalis, hic contendimus, ut alibi coronemur.

GREGORIUS.

Tantum commoda retributionis accrescunt, quantum stadium laboris augetur.

HIERONYMUS.

Nulla delinquentium venia, quando sic præcedit misericordia, ut eam sequantur peccata: quia aliud est propter peccata eleemosynas facere, aliud propter eleemosynas peccata committere.

AUGUSTINUS.

Virgo carne, non mente, nullum præmium habet in repromissione.

CASSIODORUS.

Quid proficit integritas carnis, ubi regnat corruptio mentis? Sola medicina est miseriarum oblivio. Præsumptio semetipsam ad mortem pro anima objicit. Saturitas et abundantia libidinem pariunt. Mulier illecebrosa major est mundo: quia quem mundi magnitudo vincere non potuit, libido compressit.

Omnis malignitas virtus contraria est. Laborem manuum et operationum libidiosa mulier non diligit: ut Terentius ait: A labore procliviores ad libidinem sumus.

Omnis castitas sapientiæ conjungitur.

Avarus quippe stultus est, ut sibi prodesse norit.

Omnis sapiens furorem suum in corde celat.

Sapiens dolorem suum aut benignitati commendat aut oblivioni.

Quatuor sunt ebrietatis genera: Primum vinolentia: Secundum, rerum oblivio: Tertium libido: Quartum insania.

Omnis potentia injuriæ mixta, speciem suæ generositatis mutat.

Qui plus quærit esse, quam licet, minus erit quod est.
 Non decet tota nocte dormire consularem virum.
 Magistri timore sapientia crescit.
 Omnis potentia ornata esse debet.
 Potentia esse divitum ornata debet.
 Potentia et gloria semper terretur et livore torquetur.

HIERONYMUS.

Melior est subjecta servitus, quam elata libertas.
 Terram suam non relinquit, qui carnis suæ voluntatem sequitur.

Quidam sunt prosapia nobiles, opinione viles, malo maculantes crimine, quod fulget ex genere.

Quantum distat inter ignem, vinum, et picturam ejus, tantum distat inter dolores, quos nunc patitur corpus, et illos quos anima passura est.

HILARIUS.

Cum enim dicitis: Eritis similes angelorum, similitudo promittitur, non natura mutatur.

Nemo potest virtutibus proficere, nisi prius surrlexerit à vitiis, ut illud:

Declina à malo et fac bonum.

Omnino necesse est, ut omnis, qui vult bona agere, prius studeat malum deserere. Unde Hieremiæ dicitur: Constitui te super gentes et regna, ut evellas et destruas, et dissipas et ædifices et plantes. Præcipit destruere mala, deinde bona ædificare: quia non est quod ædificentur bona, nisi prius destruantur mala.

PAULUS.

Gaudete cum gaudentibus, et flete cum flentibus. Non præcipit Apostolus gaudere cum iis, qui gaudent de transitoriis et caducis rebus, sed de illius salute, quem videris digna agere opera, quæ mereantur scribi in cælis. Flere etiam cum flentibus, non præcipit cum iis, qui lugent amissione rerum temporalium sed potius cum iis, qui sua vel proximorum plorant peccata. Sicut Samuël lugebat Saul, quando Dominus recessit

ab eo. Etiam cum iis lugere præcipit, qui lugent, quod differunt à regno cælorum, securi jam de præmio, ut quibusdam dictum est: Beati, qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur.

HIERONYMUS.

Preceptum est nobis flere cum flentibus. Quomodo cum illis fleamus, si nullis eorum necessitatibus participamus? Nam cum flente flere, et nihil, (quum possis) flenti conferre, subsannationis, non pietatis indicium est.

AUGUSTINUS.

Mors dicta eo quod sit amara, vel à morsu primi hominis mors est appellata. Nam quum primus humani generis parens lignum vetitum per inobedientiam tetigit, per morsum mortem incurrit: unde et à morsu mors appellatur.

SALOMON.

Tria sunt difficilia mihi, et quartum quod penitus ignoro: Viam aquilæ in cælo, Viam colubri super petram, Viam navis in medio maris, et vitam viri in adolescentia.

Via aquilæ in cælo erat illi difficilis, quam nos per Dei revelationem cognoscimus. Nam aquila Christus est: via ipsius in cælo est, qua cælos penetravit. Nemo potest dignè considerare, qualiter Christus corpus humanum per potentiam divinitatis ultra omnes cælos elevavit.

Per colubrum intelligimus serpentem antiquum, per quem primi homines decepti sunt. Petra Christus est, ut ait Psalmista: In petra exaltasti me. Super istam petram voluit exaltari, id est, aliquod suæ pravitatis signum ponere, sed non potuit, quia peccatum non fecit.

Navis est sancta Ecclesia, mare, seculum miserimum. Quis considerare potest, quomodo Ecclesia inter istius seculi fluctus, id est, inter Judæos et Pa-

ganos, et hæreticos, et persecutores recto cursu ad
cœlestem tendit patriam?

HIERONYMUS.

Bonum est in amicis oblivisci, si quid forte pec-
caverunt.

Beatus, cui aperte revelatur divinitas.

Amico quidquam rapere, furtum est.

Ecclesiam fraudare, sacrilegium est.

Alienam cupiunt vitam vicini discutere, non suam.

Absentem non blasphemandum boni iudicant.

A novo delicto recedendum est.

Cum dolore abscindenda sunt, quæ leniter sanari
non possunt.

Caput languidum doctor est agens peccatum.

Cum moribus principum corrumpitur conversatio
subjectorum.

Contra naturam superbiæ est, ab æqualibus velle
timeri.

APOSTOLUS JOANNES.

Timor non est in charitate, sed perfecta charitas
foras mittit timorem.

HIERONYMUS.

Diligere filiorum est, timere servorum.

PAULUS.

Vis non timere potestatem? Bonum fac, et habebis
laudem ex illa.

BASILIUS.

Prima definitio philosophiæ, est meditatio mortis.

SALOMON.

In omnibus operibus tuis memorare novissima tua,
et in æternum non peccabis.

PAULUS.

Soliciti servare unitatem spiritus, id est, societatem

Ecclesiasticam, quam facit Spiritus sanctus in vinculo
pacis.

GUBALDUS.

Decet Regem discere legem.

Audiat Rex quod præcipit lex.

Legem servare, est regnare.

Nolitia literarum, lux est animarum.

Sæpius offendit, qui lucem non attendit.

Qui habet scientiam, ornat sententiam.

Melior est sapientia, quam secularis potentia.

Plus vincit sensus: quam multiplex census.

Et sapiens multum, qui amat Dei cultum.

Vir fidelis coronatur in cœlis.

Bene credit, qui opus bonum implebit.

Qui fidus est seniori, approximat honori.

Qui confidit in Deo, fortis est ut leo.

Melius est in Deo sperare, quam divitias congregare.

Firmissima spes, beatifical res.

Charitas non ficta, abluit peccata.

Qui diligit fratrem, placat Deum patrem.

Regnum cœlorum non est invidorum.

Melius est humiliare, quam exaltare.

Humilis homo triumphat in Domino.

Qui per ardua vadit, sæpissime cadit.

Viri miles renuunt lites.

Qui assidue rixatur, a paucis amatur.

Malos a Deo tolerare, est superare.

Qui in pace fundantur, non eradicantur.

Incendium bellorum corruptio est morum.

Homo pudicus, animæ est amicus.

Ubi erit frequens luxuria, non deerit penuria.

Voluntas mundana, semper erit vana.

Judicis sententiam, oportet sequi clementiam.

Melius est interdum ignoscere, quam vindictam petere.

Qui miseretur, misericordiam consequetur.

Falsus in ore, caret honore.

Qui in falsitate vivit, animam occidit.

Qui est hilaris dator, hunc amat Salvator.

Omnis avarus, nulli est charus.
 Bonis tribuere, non est minuere.
 Ubi pugnat sancta oratio, ibi vincitur tribulatio.
 Incessanter orare, est delicta purgare.
 Bene orat, qui corde plorat.
 Jejuniū forte, liberat à secunda morte.
 Qui non potest jejunare, discat eleemosynam dare.
 Bene vigilat, qui à bono non cessat.
 Melius est interdum dormire, quam diabolo servire.
 Dormire non multum, exhilarat vultum.
 Qui se fatetur reum, placat Deum.
 Ubi vera pœnitentia, ibi Dei clementia.
 Valde decipitur, qui nunquam corripitur.
 Amabilis increpatio, non est damnatio.
 Oleum peccatoris, est laus adulatoris.
 Ubi longa ebrietas, ibi brevis pietas.
 Vinum multum et forte, non multum distat à morte.
 Per crapulam cibi et potus, perit homo totus.
 Per moderantiam, pervenitur ad abundantiam.
 Mediocritate pura gaudet natura.
 Juvenis animosus senex fiet gloriosus.
 Qui torpescit dum calet, frigidus nihil valet.
 Qui vacat in juventute, turbatur senectute.
 Fortes viri, omnibus sunt muri.
 Reges et præsides non decet esse desides.
 Mundi rectores æquant cum nomine mores.
 Viri pontificales sunt sancti coæquales.
 Medici animarum exorbitent parum.
 Qui viduam defendit, recte ad Christum tendit.
 Qui vindicat pupillum, Deus coronat illum.
 Pauperum consolator, æternæ vitæ est amator.
 Cor incendit oculus, ut stipulam focolus.
 Voluptas non visa citius erit elisa.
 Qui libenter bona audit, corde Deo plaudit.
 Melius est pauperem audire, quam sonitum lyrae.
 In cassum misseros audit, qui os et manum claudit.
 Lingua placabilis ligno vitæ est comparabilis.
 Lingua dolosa semper est odiosa.
 Qui loquitur honeste, liber est à peste.

Manus sine opere mendicabit propere.
 Manum labores præstant honores.
 Qui bonum operatur, à Deo honoratur.
 Beati pedes qui visitant infirmorum aedes.
 Cum Deo ambulare est animam salvare.
 Qui migrat ad æternam sedem, non offendit pedem.
 Iniquum est ob beneficium reddere supplicium.
 Qui reddit malum pro bono, indignus est Dei dono.
 Bono vincere mala, est ad cælum scala.
 Mundi juvenus Deo est contemplus.
 Qui amat mundum præsentem, sequitur rem fugientem.
 Melius est supernum consilium, quam hujus vitæ exitium.
 Superna patria, pulchra tenet atria.
 Aulæ cœlesti semper sunt gaudia festi.
 Tendat filius et frater quo vocat illos pater.
 Quid fugis ex illo, qui claudit cuncta pugillo?
 O quicumque velis, mentem conjungere cælis.
 Mundi sperne minas, et res pede contere blandas.

AUGUSTINUS.

Duodecim sunt abusiones sæculi.

1. Sapiens sine bonis operibus.
2. Senex sine religione.
3. Adolescens sine obedientia.
4. Dives sine eleemosyna.
5. Fœmina sine pudicitia.
6. Dominus sine virtute.
7. Christianus contentiosus.
8. Pauper superbus.
9. Rex iniquus.
10. Episcopus negligens.
11. Plebs sine disciplina.
12. Populus sine lege.

Tria sunt genera avaritia.

1. Aliena concupiscentia.
2. Propria non dare.

3. De datis pœnitere.

Septem sunt gradus Sapientie.

1. Timor Domini.
2. Pietas.
3. Scienlia.
4. Fortitudo.
5. Consilium.
6. Intellectus.
7. Sapientia.

Quinque sunt claves Sapientie.

1. Contemptus seculi.
2. Frequens interrogatio.
3. Assiduitas legendi.
4. Memoria retinendi.
5. Honor magistri.

Sperat homo quietem mente constitutus in spiritali paradiso, quo significatur vita beata, ubi fons est sapientie divisus in quatuor partes virtutum.

Ubi edat ligni vitæ gratiam, ubi utiles disciplinas morum quasi fructus lignorum capiat.

Est namque paradisis vita beatorum.

Quatuor flumina quatuor virtutes.

Virtus est animi habitus.

Naturæ decus.

Vitæ ratio.

Morum pietas.

Cultus divinitatis.

Honor hominis æternæ beatitudinis meritum. Cujus sunt quatuor principales qui designantur: per quatuor proprii paradisi flumina. Prudentia, Fortitudo, Justitia, Temperantia.

Prudentia, est rerum divinarum humanarumque proprie homini datarum scientia.

Per quam intelligitur quid cavendum sit, vel quid faciendum.

Et hoc est quod in Psalmo legitur:

Diverte à malo et fac bonum.

Fortitudo est animi patientia, et longanimitas, et perseverantia in bonis operibus, et victoria contra viliorum genera.

Justitia est animi nobilitas, unicuique rei propriam tribuens dignitatem. In hac divinitatis cultus, et humanitatis jure, et justa judicia, et æquitas totius vitæ conservatur.

Temperantia est vitæ modus, ne quid nimis homo amet, vel odio habeat, sed omnes hujus vitæ varietates considerata temperet diligentia.

Hæc sunt quatuor flumina.

Ligna ejus, omnes utiles disciplinae.

Fructus lignorum, mores piorum.

Lignum autem vitæ ipsa honorum omnium mater sapientia est. Salomone dicente: Lignum vitæ est his qui apprehendunt eam.

Lignum scientiæ boni et mali transgressio est mandati. Noë autem per omnia, omnesque actus ejus significat Christum. Noë autem requies interpretatur, et Dominus dicit: Discite à me quia mitis sum et humilis corde, et inveniatis requiem.

Solus justus invenitur Noë in illa gente, cui septem homines donantur propter justitiam suam: solus Christus justus est atque perfectus, cui septem ecclesiæ, per septemplem spiritum in una ecclesia condonantur.

Quod vero Noë per aquam et lignum liberatur, lignum et aqua crucem designat et baptismum. Sicut enim ille cum suis per lignum et aquam salvatur: sic familia Christi per baptismum et crucis passionem salvatur. Arcam construxit Noë de lignis non putrescentibus, Ecclesia construitur à Christo ex omnibus in sempiternum victuris.

Hanc regulam sanctitatis in divinis scripturis pro corde et cum timore tenere debemus, ut quod secundum fidem, qua imbuti sumus intelligere valuerimus, de eo gaudeamus. Quod autem secundum sanam fidei regulam intelligere non potuerimus, dubitationem auferamus, intelligentiam deferamus, hoc est, ut

si quid sid nesciamus, bonum tamen et verum esse minime dubitemus.

Æqualitatem patris et filii sic intelligo, ut ibi etiam individua charitatem intelligam. Et sic individua charitas quam Deus misit hominibus, de multis hominum cordibus facit cor unum, et multas hominum animas facit animam unam. Sicut de credentibus, seseque invicem diligentibus scriptum est in Actibus Apostolorum. Erat illis anima una et cor unum in Domino. Si ergo anima mea et tua cum idem sapimus, nosque diligimus, sit anima una, quanto magis, pater Deus, et filius Deus in fonte dilectionis Deus unus est?

Alia vita peccatorum, et alia vita hominum, alia vita angelorum. Vita peccatorum terrenis voluptatibus æstuat, sola terrena conquirat, in ea prona atque projecta est. Vita angelorum sola cœlestia. Vita hominum media est angelorum et peccatorum. Si vivit homo secundum carnem, peccatoribus comparatur. Si vivit secundum spiritum, angelis sociatur. Multum interest inter adversantem et desiderantem: et multum interest inter desiderantem et fruentem. Vivis ut pecora? adversaris quo angeli perfruuntur. Si non vivis ut pecora, jam non adversaris. Desideras aliquid et non capis. Inchoasti ipso desiderio vitam angelorum. Crescat in te, et perficiatur in te, et capias hoc non à me, sed ab illo qui et me et te.

Eadem literas facit cor et manus, sed non similiter: Cor enim facit eas intelligibiliter, manus autem visibiliter, sed filius facit eadem opera, quæ et pater, et similiter, quæcumque pater facit, per filium facit. Omnia enim per ipsum facta sunt. Audit filius, et sicut audit judicat. Videt patrem operantem, et eadem opera similiter facit. An totus ille visus est et totus auditus? forte ita. Imo non forte, sed vere ita. Audire et videre simul in verbo est. Nec aliud est videre, aliud audire, sed auditus visus, et visus auditus. Si vis intelligere, noli aspicere aures vel oculos corporis, sed cordis inspicere. Dimitte corpus: redi ad cor, in cor-

de habes aures, unde Dominus ait. Qui habet aures audiendi audiat: habes et oculos, unde Apostolus. Illumina oculos cordis nostri. Cor tuum et videt et audit, et cætera sensibilia dijudicat. E quo non aspirant corporis sensus, justa et injusta, bona et mala discernit. Diversa sunt, quæ ad cor tuum referuntur et diversa ibi mentibus non inveniuntur. In carne tua alibi audis, alibi vides ac tacta percipis de tuo, ubi audis, non vides. Si hæc imago, quanto potentior ille cuius est imago? Ergo et audit filius, et videt filius, et ipsa visio et auditio filius, et hoc est illi, audire quod esse: et hoc est illi videre, quod esse.

Prædestinatio est gratiæ præparatio. Ambrosius prædestinatus filius legit, quantum ad cognitionem, juxta illud: Cor illorum Deus, id est cognoscat: et cum exaltatus fuero à terra, omnia traham ad me, id est, cognoscat omnium Deus esse. Sic ergo, qui in carne latebat quid esset, prædestinatus est in virtute surgendi à mortuis esse filius Dei, id est, manifestari. Omnis enim ambiguitas ejus resurrectionis calcum est.

Oratio est purus animi affectus ad Deum, qui quandoque pigritante animo excitatur per vocem.

Obsecratio est per sacra adjuratio, ut per natiuitatem, per mortem, fit autem oratio pro bonis habendis.

Obsecratio vero pro necessitate districta.

Justitia Dei dicitur quæ ex Deo est, ex ea vero dicitur Deus justus et homo. Sed Deus dicitur justus, quia quod promisit dedit, qui est justus justificans. Homo vero dicitur justus quia credit, et est justus justificatus. Deus quos diligit, corripit, ne puniat in æternum: ita quidem videtur, sed ad pœna mansuetudinem potius intelligitur pertinere. Sed magna ira Dei est vana fecilitas, quum peccator prospereatur in vita sua ut graviora recipiat in gehenna. Quod cum non cognoscatur ab omnibus, dicitur tamen eruditus aliquibus nunc revelata, et cum venerit Dominus ad supplicium omnibus exerenda.

In potestate malorum est peccare. Ut autem hoc vel hoc illa malitia faciant, non est in eorum potestate. Sed Domino sapienter omnia disponente, et bene utente etiam malis fit ut eum faciant contra voluntatem Dei, non impleatur nisi voluntas Dei.

FINIS EXCEPTIONUM S. S. PATRUM.

TITULI ADDITI.

AMOR PATRIÆ.

Nobilissimi civis est patriæ suæ augmenta cogitare, sed eorum maximè, quos respublica (aut princeps) summis honoribus obligavit. *Cass. lib. 3. epist. 10.*

Aversa et perversa corda mortalium felices res humanas putant, cum tectorum splendor aspicitur, et labes non attenditur aumarum; cum theatrorum molles extruunt, et effodiuntur fundamenta virtutum. *Aug. lib. 5.*

Odit valde patriam, qui sibi bene putat, cum peregrinatur. *Aug. sup. psal. 95.*

Nimis dulcis est recordatio patriæ, quæ in hostili terrâ probatur existere, nam quando hæc amara magis sentitur, tantò fit illa suavior: de loco enim peregrinationis proprii domicilii crescit affectus.

Cassiod. super illud: « Super flumina Babylonis. »

Utilitatem publicam diurnam non convenit ludificatione differri. *Cassiod. lib. 5. epist. 31.*

IDOLOLATRIA.

Quid magis ridiculum, quam quum homo est opifex Dei? *Basil. in 5. Esai.*

Idolum aliquandiù retrò non erat. Priusquam hujus monstri artifices ebullissent, sola templa et vacuæ aedes erant, sicut in hodiernum quibusdam locis vetustatis vestigia permanent. Tamen idololatria agebatur non in isto nomine, sed in isto opere. Nam et odiè extrâ templum, et sinè idolo agi potest. At ubi artifices statuarum et imaginum et omnis generis simulacro-

rum, diabolus seculo intulit, rude illud negotium humanæ calamitatis, et nomen de idolis consecutum est et profectum. Exinde jam caput facta est idololatria ars omnis quæ idolum quoquo modo colit. Neque enim interest an plasles effingat, an cælator exculpat, an phrygio detexat; quia nec de materiâ refert, an gypso, an coloribus an lapide, an ære, an argento, an filo formetur idolum. Quandò enim et sinè idolo idololatria fiat, utiquè cùm adest idolum, nihil interest quale sit, quâ de materiâ, quâ de effigie sit consecratum. *Tertull. de idololatriâ. cap. 3.*

Idololatria est extremum malorum. *Basil.*
Homines et nominis sui et rationis oblit, oculos suos ab alto dejiciunt, soloque deligunt, atque timent opera digitorum suorum; quasi verò quidquam esse possit artifice suo melius. *Lactant. lib. 2. cap. 4.*

Non ipsa, inquit, timemus, sed eos ad quorum imaginem ficta, et quorum nominibus consecrata sunt. Nempe ideò timetis, quod eos in cælo esse arbitrâmini. Cur igitur in cælum oculos non tollitis? Imago supervacua est, quum præsto est Deus. Imago enim est aut absentis, aut mortui. Sed verentur nè omnis eorum religio inanis sit, et vana, si nihil in præsentem videant, quod adorent: et ideò simulacra constituunt, quæ quia mortuorum sunt imagines, similia mortuis sunt: omni enim sensu carent. Dei autem in æternum viventis vivum et sensibile debet esse simulacrum. Itaque simulacrum Dei non illud est quod digitis hominis ex aliquâ materiâ fabricatur, sed ipse homo. *Lactant.*

Salius est fame mori, quam idolothytis vesci. *Aug. de bono conjugali.*

Aptandus est omnis sermo ad destructionem idololatriæ. *Hieron. in Damasum.*

Salomon quippe immoderato usu atque assiduitate mulierum ad hoc usque perductus est, ut templum idolis fabricaret: et qui prius templum construxerat Deo, assiduitate libidinis et perfidiæ subtractus, idolis templa construere non timuit. *Gregor. lib. 12. moral.*

Nemo est quidem, qui sapiat, rationemque secum putet, qui non unum Deum esse intelligat, qui et condiderit omnia, et eadem quâ condidit, virtute moderetur. Quid enim opus multis est ad mundi regimen sustinendum? nisi fortè arbitremur, si plures sint, minùs habere singulos nervorum atque virium. Quod quidem faciunt hi, qui esse multos volunt, quia necesse est imbecilles esse, si quidem singuli sinè auxilio reliquorum, tantæ molis gubernaculum sustinere non possent. Deus autem, qui est æterna mens, ex omni utiquè parte perfectæ consummatæque virtutis est. Quod si verum est, unus sit necesse est. Potestas enim vel virtus absoluta retinet suam propriam firmitatem. Id autem solidum existimandum est, cui nihil decedere, id perfectum, cui nihil possit accidere. Quis dubitet potentissimum regem esse, qui totius orbis habet imperium? neque immeritò, cum illius sint, quæ ubiquè sunt omnia, cùm ad eum solum omnes undiquè copiarum congregentur. At si plures partiantur orbem, minùs certè opum, minùs virium singuli habebunt, cùm intrâ præscriptam portionem se quisque contineat. Eodem etiam modo, si dii plures sint, minùs valebunt, aliis tantumdem in se habentibus. Virtutis autem perfecta natura non in eo, in quo pars exigua de toto est. Deus verò, si perfectus est, (quia perfectus est) ut esse debet, non potest esse nisi unus, ut in eo sint omnia. Deorum igitur virtutes ac potestates infirmiores sint necesse est, quia tantum singulis deerit, quantum in cæteris fuerit, ita quanto plures, tanto minores erunt. *Lactant. Firmianus. lib. 4. cap. 3.*

INCESTUS.

Incestus est, cùm personam consanguineam, vel affini, coitus prohibitus, quadruplici ratione. *Primò*, quia naturaliter homo debet quandam honorificentiam parentibus, et per consequens aliis consanguineis. *Secundò*, quia personas sanguine conjunctas necesse est ad in-